

Р Е Ш Е Н И Е

№ 127

София, 11.07.2019 г.

В И М Е Т О Н А Н А Р О Д А

Върховният касационен съд на Република България, второ наказателно отделение, в съдебно заседание на десети юни две хиляди и деветнадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ Елена Авдева

ЧЛЕНОВЕ : Бисер Троянов

Петя Шишкова

при секретар Кристина Павлова и в присъствието на прокурора Ивайло Симов изслуша докладваното от съдията Елена Авдева наказателно дело №536 /2019 г.

Производството по делото е образувано на основание чл. 346, т. 1 от НПК по касационна жалба от подсъдимия Б. Г. Ж. чрез защитника му адвокат Е. М. от АК – К. против присъда № 16 от 02.11.2018 г. по внохд № 764/2018 г. по описа на Софийския апелативен съд.

В жалбата се изброяват касационните основания на чл.348, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3 от НПК.

Сочи се, че присъдата е постановена при непълнота на доказателствата и след превратно тълкуване на гласните доказателствени средства. Подчертава се, че съдът е дал вяра на показанията на свидетелите В. и В. без да ги изследва в „тяхната цялост, обективност и житейска правдивост” и е осъдил подсъдимия без да има доказателства в подкрепа на обвинението.

С тези оплаквания касаторът свързва нарушение на чл. 303, ал. 1 и ал. 2 от НПК и формулира искане присъдата да бъде отменена, след което подсъдимият да бъде оправдан или делото да бъде разгледано отново.

Алтернативно се заявява и оплакване за явна несправедливост на наложеното наказание поради несъобразяването му с характеристикните данни на подсъдимия и степента на обществена опасност на деянието.

В съдебното заседание пред касационната инстанция подсъдимият и неговият защитник поддържат жалбата по изложените в нея съображения.

Прокурорът пледира обжалваната присъда да бъде оставена в сила.

Върховният касационен съд, второ наказателно отделение, след като обсъди доводите на страните и извърши проверка в пределите на чл. 347, ал. 1 от НПК, установи следното :

Софийският градски съд, наказателно отделение, единадесети състав, с присъда № 55 от 09.03.2018 г. по нохд № 3765/2017 г. признал подсъдимия Б. Г. Ж. за невинен и го оправдал по повдигнатото обвинение по чл. 304а във връзка с чл. 304, ал. 1 вр. с чл. 18, ал. 1 от НК.

Софийският апелативен съд, наказателно отделение, трети състав, с присъда № 16 от 02.11.2018 г. по внохд № 764/2018 г. отменил първоинстанционната присъда и вместо нея постановил, че признава Б. Г. Ж. за виновен в това, че на 24.10.2016 г. в [населено място],[жк], направил опит да даде подкуп – парична сума от двадесет и осем лева, на полицейски органи, за да откажат служебно взаимодействие и да не се осъществи контрол по ЗДвП на водача Д. Е., поради което и на основание чл. 304а, вр. с чл. 304, ал. 1, вр. с чл. 18, ал. 1 от НК го осъдил на една година лишаване от свобода, чието изтърпяване отложил съгласно чл. 66, ал. 1 от НК за срок от три години, и глоба в размер на петстотин лева.

В тежест на подсъдимия били възложени и сторените по делото разноски.

Редакцията на касационната жалба на подсъдимия налага за пореден път да се направи разяснението, че необосноваността и непълнотата на доказателства не са касационни основания, тъй като не са предвидени в лимитативния списък по чл. 348, ал. 1 от НПК. По тази причина те не следва да получат коментар при настоящата проверка.

В рамките на процесуалната допустимост остават останалите оплаквания за процесуални нарушения, наказателна несъставомерност на деянието и явна несправедливост на наложените наказания.

Те са основателни единствено относно тежестта на приложения обем наказателна принуда, тъй като :

1. Въззивният съд не е допуснал посочените от жалбоподателя съществени процесуални нарушения.

Пред Софийския градски съд са дали показания две групи свидетели – от една страна полицейските служители В. и В., а от друга – проверяваният шофьор Е. и пътуващият с него О..

Протоколите от проведените съдебни заседания показват, че техните разпити са протекли обстоятелствено и всяка от страните е получила възможност да поставя въпроси и да изисква уточнения. Съдът е констатирал противоречия в показанията, дадени от свидетелите Е. и О. в досъдебното производство и при съдебното следствие, поради което постановил прочитане на първите от тях на основание чл. 281, ал. 5 от НПК. По този начин бил изчерпан целият потенциал на гласните доказателствени средства като източник на релевантни факти, поради което въззивната инстанция не е допуснала отклонение от изискванията на чл.107, ал. 2 и ал. 3 от НПК за формиране на доказателствената съвкупност.

На следващо място неоснователно е и оплакването, че съдийското убеждение е изградено върху предположения и догадки в нарушение на чл. 303, ал. 1 и ал. 2 от НПК.

Точно обратното личи от проверявания съдебен акт.

В него е отразено, че фактът на подхвърляне на банкнотите на обща стойност 28 лева към патрулиращите полицаи е установен по категоричен и несъмнен начин. Освен на данните, съобщени от свидетелите В. и В., съдът се е позовал и на част от обясненията на подсъдимия и показанията на свидетелите О. и Е.. Противопоставяната на обвинението версия, че предложените банкноти случайно изпаднали от джоба на подсъдимия, когато той извадил ръката си от джоба, е внимателно проверена. Тя е отхвърлена след обективен анализ на цялата доказателствена съвкупност. Въззивният съд убедително е разяснил защо не кредитира изцяло заявеното от свидетеля О., изхождайки както от позицията, от която той наблюдавал действията на подсъдимия, така и от мотивацията му да свидетелства в негова полза.

Не се спори по делото, че Е. е управлявал автомобила си след употреба на алкохол и се е чувствал застрашен от полицейски контрол. За да го избегне потърсил помощта на приятеля си Ж., който му донесъл не само сандвич, за да утоли глада си, но и пакетче черен пипер, с което да неутрализира алкохола в кръвта. Ето защо твърдението на защитата, че подсъдимият не е знаел защо свидетелят е спрял от полицаите, е напълно опровергано. Информацията за неправомерно поведение с предстоящи неблагоприятни последици за Е. и желанието да помогне на приятеля си дават логична мотивировка на предприетите от касатора действия по отношение на свидетелите В. и В..

Съдът не е проявил пристрастност при проверката и анализа на гласните доказателствени средства, включващи и обясненията на подсъдимия. Те са ценени според действителното им съдържание, което е подложено на задълбочена преценка за обективност и достоверност. По същия непредубеден начин са обсъдени и показанията на полицейските служители, поради което предходната инстанция не търпи упрек за едностранчиво и избирателно коментиране на доказателствената база.

На трето място несподелимо е твърдението на защитата, че съдът тенденциозно и в полза на обвинението е изтъквал действията на подсъдимия. В тази връзка следва да се отбележи, че въззивният съдебен състав е проследил детайлно поведението на касатора Ж. от момента, в който бил информиран от Е., че има проблем с полицията, до момента на задържането му. Така било установено, че подсъдимият е влязъл в разговор с полицаите, при който предложил да се разберат, като извадил инкриминираните банкноти и ги протегнал към свидетеля В.. Тази поредица от действия изключва хипотезата за случайно изгървяване на пари без връзка с действията на полицейските служители. Предходният съдебен състав е отказал да верифицира тезата на подсъдимия без да изпада в логически противоречия, предположения или необосновани допускания, както се поддържа в касационната жалба.

Обобщено, при въззивното производство не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, попадащи в обхвата на касационното основание по чл. 348, ал. 1, т. 2 от НПК.

2. Оплакването за неправилно приложение на закона, визиращо касационното основание на чл. 348, ал. 1, т. 1 от НПК, е заявено единствено с цитиране на цифровото му означение и с доводи за процесуални нарушения, които бяха обсъдени по-горе. При това съдържание на касационната жалба се следва констатация, че правилно установените факти законосъобразно са субсумирани под текста на чл. 304а от НК.

За пълнота на изложението заслужава да се изтъкне, че искането на касатора за оправдаване на подсъдимия от настоящата инстанция е лишено от процесуално основание, доколкото се свързва с фактическа обстановка, различна от изложената от предходната инстанция. Както е добре известно третата инстанция по наказателни дела не установява нови факти (извън неприложимата в настоящия случай хипотеза на чл. 354, ал. 5, изречение второ от НПК), поради което не може да отмени въззивния съдебен акт, отричайки фактологичната му обосновка.

3. Касационната жалба е основателна в частта ѝ, касаеща справедливостта на наложените наказания.

Санкцията от една година лишаване от свобода очевидно не съответства на обществената опасност на извършеното деяние и дееца.

Съдът е подценил важни обстоятелства, свързани със степента, в която инкриминираната дейност е засегнала обществените отношения, защитавани от чл. 304а от НК, а именно – малкия размер на подкупа и обвинението за опит като фаза на довършеност на деянието.

При индивидуализация на наказанието са пренебрегнати подбудите на подсъдимия, които, макар принципно да са силно укорими като израз на пренебрежение към служителите на реда, нямат егоистичен генезис, а са продиктувани от желание да се помогне другиму. Разгледани в тази светлина те не позволяват подсъдимият да се оцени еднозначно като асоциална личност, с ограничен потенциал за разкаяние и превъзпитание, заслужаваща определения от съда продължителен срок на лишаване от свобода. Настоящият съдебен състав намира, че целите на наказанието могат да се постигнат и за по - кратък период, съответен на преобладаващите смекчаващи обстоятелства. Налице са предпоставките на чл. 354, ал. 2, т. 1 във вр. с чл. 348, ал. 5, т. 1 от НПК за намаляване срока на наказанието лишаване от свобода на три месеца. Кумулативно предвиденото от закона наказание глоба не подлежи на редукция, тъй като, в съчетание с новия размер и начин на изтърпяване на наказанието лишаване от свобода, е съобразено с разпоредбата на чл. 57, ал. 2 от НК. По този начин наказателната репресия ще запази превъзпитателния си ефект по отношение на подсъдимия без да се лиши от възпитателно и предупредително въздействие върху останалите членове на обществото.

Водим от горното и на основание чл. 354, ал. 2, т. 1 от НПК Върховният касационен съд, второ наказателно отделение,

Р Е Ш И

ИЗМЕНЯВА присъда № 16 от 02.11.2018 г. по внохд № 764/2018 г. по описа на Софийския апелативен съд. като НАМАЛЯВА наказанието, наложено на подсъдимия Б. Г. Ж. от една година лишаване от свобода на три месеца лишаване от свобода.

Оставя в сила присъдата в останалата част.

Настоящото решение в писмен превод на френски език да се връчи на
подсъдимия Б. Г. Ж..

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ : 1.

2.